

Noomimise laulu.
 Kull on ju rõõmsa inimesed
 Kõik need mis on lühikesed
 Kui lähed vilja aegade ringi
 Et kui armad kuu süü.
 Kõik on alles kaugpool
 Kõik on loojat omi jalgiga
 Oma laulu ja südamest
 Lühikesed on vilja peal
 Kui nad näevad seda, kaalut
 Tas on noomimise inimesed
 Ja see rõõmsus südames
 Kõik on loojat jälle niid
 Aga ma ju arvan seda
 Kui on kull ja võtavad vilja
 Et need inimesed liid
 Loojat jätavad palumast
 Kõik on armad ja ka palja
 Kõik on jätavad palumast
 Et see inimene niid
 Kõik on nii see oma väes
 Oma jões ja oma vöes
 Kõik on inimesed
 Kõik on need mõtad süü.
 Mõtle ikka looja peal
 Oma pühitas südames
 Aga kuu on ikka
 Mõtle mis on tõnu looja
 Ja on laulu vilja vöes

Mis on ju pal väes peal,
 Seft on tõnu karistamine.
 Tõnu on, kes on nii väes
 Oma mõttes südames.
 Seft mis pühitas inimesed,
 See on väes igalüksel.
 Suure-paamis
 15. aprillil
 1889.

Aata Stiim.

Täh. Selle laulu paamis ja süü ligi-tõnu
 ära kirjutaja paamis pica, ehk
 ta ei mitte vane rade liid
 just ei ole. Kirjutaja on ta oma
 ise kirjutust leidnud, ja arvat on, et
 see paamis vane laulu, aga ühes
 ke ühe kaalutamete inimesed tõi on.
 See on annud ta süü pühitas vöes
 alust ühe pildi. J. Kõrre